

לקראת הכינוס הדחוף של
ועדת החינוך של הכנסת

מבט לכנסת

יוסי רוזנמן

עיתונאי ופעיל

חברתי בכנסת

האם ירושלים מאוחדת?

הגיעה העת שנפסיק להשלות את עצמנו: ירושלים לא באמת מאוחדת • ירושלים היא עיר מחולקת וקרועה • התושבים היהודים יודעים שיש מקומות שאליהם אי אפשר להיכנס - כי זה מסוכן

להוריד את הדגל כשאתה עובר את המחסום. לא האמנתי למשמע אוזני, ומיד שאלתי: 'תגיד לי בחור, אתה באמת מאמין בירושלים מאוחדת ובארץ ישראל השלימה?' 'בוודאי' עונה לי הבחור 'זה שלנו'. ובכל זאת אני מקשה: 'אז איך יתכן, שאתה חושש להתהלך בגפך עם דגל ישראל במקום שנחשב לריבונות ישראלית?' הבחור בחר שלא לענות ישירות לשאלתי, רק אמר - 'אני את שלי אמרתי, והמשיך לדרכו. וכך גם אני המשכתי לדרכי - עם הדגל כמובן. כשפרצה מלחמת ששת הימים, הייתי נער צעיר. אני זוכר את התמונות של הרב הצבאי הראשי, אלוף הרב גורן ז"ל, שהגיע לכותל ותקע תקיעה גדולה בשופר, תוך שהוא מאחל לכל בית ישראל לשמוע בקרוב את שופרו של המשיח ושר הדתות בירך את ברכת "שהחינו".

את התפילות, את ההתרגשות, את האהבה ואת האחדות, ששפעה מכל חייל באותו מעמד - קשה לתאר. הבכיות הרקיעו שחקים. חיילים התחבקו והאזרחים יצאו מגדרם מרוב התרגשות - כולם רצו להביע את תודתם והוקרתם לגיבורי ישראל ששבו מהקרב לשחרור ירושלים - זו הייתה תחילת האופוריה. אני זוכר גם שרבים היססו אז לעלות להר הבית, משום שלפי ההלכה אסור לזר, פרט לכהן הגדול, להיכנס לשטחו, שכן כל שעל עשוי להיות מקום קודש הקודשים. אולם, הרב הראשי דאז, הרב גורן פסק שבעת כיבוש מידי אויב זר ואכזר, מותר בהחלט לעלות להר הבית ולקדשו.

ולסיכום: אי אפשר לסיים ללא מילה טובה להתנהלות ראש הממשלה ומערכת הביטחון שניהלו את אירוע "צעדת הדגלים" ללא רבב. אין ספק שהאירוע נרשם כאחד האירועים הסבוכים ומסובכים שהיו כאן, זאת למרות שלא סטו מהמסלול שנקבע מראש - ובתקווה לשנה הבאה בירושלים!

רגע אחרי שהדגלים קופלו, איש לא היה מעלה על דעתו לצעוד לבד באותם מקומות שעבר המצעד. לכן, מצעד שכזה שכולל את זהות המשתתפים בו, ראויים לחשיבה עמוקה יותר. ראוי לחדד ולציין מי הם החוגגים הבלעדיים במצעד הראוותני: 99% מהרוקדים שרקדו וחגגו את איחוד ירושלים, הם חובשי הכיפות הסרוגות - החרדים נהנים רק מהיכולת להגיע בשבתות ובחגים אל הכותל, החילונים חוגגים בו בר-מצווה, אבל היחידים משום מה, היחידים שרואים בו יום מיוחד, רובם בני הציונות הדתית.

ניצול המרות

מה שקורה בפועל הוא שתושבי מזרח ירושלים מנסים לאחוז במקל משני קצותיו, מצד אחד הם נהנים מהקידמה שהבאנו אליהם ומן הצד האחר, הם מנצלים אותה נגדנו - את חופש הביטוי, את חופש המידע ואת חופש התנועה, דבר שלא קיים בשום מדינה ערבית. הם לוקחים לעצמם, ומנצלים זאת כדי להסית, להתפרע ולשלט על מחצית מהעיר. יום ירושלים והמצעד המרכזי שלו ראויים להתקיים ולו כתזכורת למה שאמור היה להיות. אם לא נתעשת, נצטרך להפסיק לעטות על עצמנו מסיכה חגיגית. כי זה גם יקר וגם מסוכן.

בקטנה

כרוכב אופנוע מושבע, אני רוכב תמיד כשדגל ישראל נעוץ בגב מושבי. אני חש גאווה גדולה לרכב לאורכה ולרוחבה של ארצנו היפה, כמו גם בשטח שמעבר למחסום, זאת למרות שאינני נמנה על חסידי ההתנחלויות. וסיפור שהיה כך היה: יום אחד אני מגיע לאחד המחסומים שבאזור בנימין, רגע לפני שאני חוצה את המחסום, פונה אלי בחור נחמד חובש כיפה סרוגה שמציג עצמו כתושב האזור, הוא פונה ואומר לי: 'למען ביטחונך, אני מציע לך

היהודים יודעים בדיוק היכן נמצא הגבול שממנו והלאה לא הולכים לבד, שמעבר לו, גם בתוך הרכב, נכנסים לדריכות.

אירוע של קומץ

הפוליטיקאים שהתפייטו השבוע על ירושלים המאוחדת והמשוחררת, ניסו להציג את זה כמבחן אומץ. נראה אותם צועדים לבד, ביום רגיל, במסלול של הצנחנים משחררי מזרח העיר ירושלים, מאוגוסטה ויקטוריה, דרך שער האריות ועד להר הבית. אף אחד מהם לא היה מעז לעשות זאת ללא אבטחה ראויה. הליכה במסלול כזה עם דגל ישראל זו התאבדות ודאית. האמת חייבת להיאמר: ירושלים לא באמת מאוחדת, והיחידים שחוגגים את איחודה החלקי הם חובשי הכיפות הסרוגות. צריך להפסיק לשקר לעצמנו. אין באמת ריבונות בירושלים, לא בעידן נפתלי בנט, גם לא אצל הקודמים לו: נתניהו, אולמרט, ברק, שרון וכל הקודמים. כל זה קרה בגלל מנהיגים שלא העזו לקבל החלטות קשות באשר לאיחוד ירושלים, ולכן ירושלים מעולם לא אוחדה. דקות ספורות אחרי שחרור הר הבית, העניק משה דיין את המפתחות לוואקף, כך היה מאז ועד היום, מעולם ישראל לא נכנסה באמת לירושלים, לא העמידה בפני מאות אלפי התושבים הערבים שחיים בה, את הבחירה החדה והברורה: האם אתם חפצים בקידמה האדירה שהבאנו איתנו ולנוע אל עבר החיים הטובים, או שאתם מעדיפים להתעסק בצד הלאומני ולחיות כפי שחיים אחיכם תחת השלטון ההאשמי בירדן.

למה זה נחוץ?

מה שווה צעדה עם כמה עשרות אלפי אנשים שנושאים את דגל ישראל ושרים בגרון ניחר שירי אהבה לירושלים, כשבעצם אי אפשר לערוך מצעד שכזה בכל זמן נתון, כשבפועל העיר מחולקת וקרועה לכאורה מכל תושביה. אירוע גאווה לאומי שכזה, אין בו ממש, אם